

1926 om vandforsyningsanlæg. Den betød – som nævnt – ikke noget brud med principperne i loven af 1926, men var en tilpasning af 1926-loven til senere lovgivning og på visse steder en kodifikation af den praksis, der havde dannet sig efter 1926-loven. Loven opstillede således ligesom 1926-loven et koncessionssystem for al vandindvinding, bortset fra grundejernes indvinding af vand på egen grund til eget begrænset brug. Loven lagde endvidere ligesom 1926-loven den væsentligste myndighed til landvæsensretterne, som i de fleste tilfælde traf afgørelse om koncessioner, og som afgjorde ekspropriationssager og sager om erstatning for ændring af vandstanden.

Den væsentligste nydannelse i *loven af 1969* var lovens strukturelle bestemmelser. I 1926 havde de større vandforsyningsanlæg ligget spredt i store områder med gammeldags, primitiv vandforsyning, og strukturelle problemer var kun forekommet i begrænset omfang. I 1969 var store vandforsyningsanlæg udbredte og i stadig stigning, og det var et problem at få opbygget den rette, sammenhængende vandforsyningsstruktur.

Loven af 1969 søgte at løse strukturproblemerne ved for det første at bestemme, at en kommunalbestyrelse skulle planlægge den kommende vandforsyningsstruktur i kommunen, før problemerne blev akutte. Endvidere gav loven forskellige muligheder for, når spørgsmålene blev aktuelle, at gennemtvinge en bestemt struktur, både således at der kunne gennemtvinges en vandværksforsyning i områder, som tidligere havde haft brønde eller boreringer ved de enkelte ejendomme, og således at der for vandværksforsynede områder kunne træffes bestemmelser om, fra hvilke vandforsyningsanlæg de enkelte områder skulle forsynes, herunder at der skulle oprettes fælleskommunale ordninger.

En ændring af vandforsyningslovens myndighedsopbygning blev foretaget ved *lov nr. 373 af 13. juni 1973* om ændring af lov om vandforsyning og lov om offentlige veje (Folketingstidende 1972/73 2849, 3936, 6877, 7031, A. 4027, B. 2121, C. 1471). Loven var et led i miljøreformen og trådte ligesom den øvrige miljøreform i kraft den 1. oktober 1974. I overensstemmelse med den øvrige miljøreform flyttede den ansvaret for ressourcer og miljø over til politiske myndigheder. De sager om indvindingstilladelser og vandforsyningsstruktur, som hidtil havde ligget hos landvæsensretterne, blev henlagt til amtsrådene. Ekspropriationssagerne blev som hovedregel henlagt til kommunalbestyrelserne, medens landvæsensretterne beholdt afgørelserne om erstatning for skader ved ændring af vandstanden i forbindelse med vandindvinding,

erstatninger for indragelse af vandindvindingsret og erstatninger for ekspropriation.

Ved loven af 1973 overførtes i øvrigt vandforsyningslovens bestemmelser om beskyttelse af grundvand og overfladevand mod forurening til den almindelige lov om forureningsbekæmpelse, lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse. Planlægningsbestemmelserne forstærkedes, og udarbejdelsen af vandforsyningsplaner blev overført fra kommunalbestyrelsen til amtsrådet.

I det hele var formålet med loven dog kun at tilpasse vandforsyningsloven til miljøreformen, og man ønskede allerede af tidsmæssige grunde ikke at foretage nogen dyberegående ændring i loven af 1969.

Den ændrede vandforsyningslov er bekendtgjort ved *lovbekendtgørelse nr. 524 af 26. september 1973*, siden ændret ved *lov nr. 288 af 26. juni 1975* og *lov nr. 545 af 17. november 1976*.

III. *Betænkning vedrørende problemerne omkring vandforsyningen i hovedstadsområdet.*

Udvalget til undersøgelse af problemerne omkring vandforsyningen i hovedstadsområdet bestod af repræsentanter for hovedstadsrådet, for hovedstadsrådets amtsråd og kommuner, de private vandværker og for indenrigsministeriet og miljøministeriet. Udvalget fik følgende kommissorium:

»Det udvalg, der nu nedsættes, skal have til opgave at undersøge forholdene omkring vandforsyningen i hovedstadsområdet med udgangspunkt i folketingets behandling i 1972/73 af forslag til lov om et hovedstadsråd og forslag til lov om ændring af lov om vandforsyning og lov om offentlige veje.

Udvalget skal indledningsvis kortlægge og analysere forholdene omkring organisationen af fælles vandforsyninger og grundlaget for fastsættelsen af vandpriserne i hovedstadsområdet. Udvalget skal i denne forbindelse kortlægge og analysere vandprisfastsættelsens betydning for erhvervsvirksomheder og husholdninger. Til vandprisen henregnes prisen i producentleddet, en eventuel vandforsyningsafgift og en eventuel vandafledningsafgift.

Udvalget skal endvidere have til opgave at undersøge mulighederne for at opnå en ensartet vandpris i producentleddet i hovedstadsområdet og i denne forbindelse undersøge, om hovedstadsrådets overtagelse af områdets fælles vandforsyninger vil fremme en udjævning af vandpriserne.

Uanset resultatet af udvalgets overvejelser skal udvalget endelig i sin indstilling til miljøministe-